

NEKROLOGI

Ks. Stanisław Strzelecki

ŚP. KS. TADEUSZ PAPROCKI (1927—1989)

Mija już pierwsza rocznica śmierci ks. Tadeusza Paprockiego, profesora Pisma św. w Archidiecezjalnym Wyższym Seminarium Duchownym w Białymstoku.

Urodził się 14 października 1927 r. w Wilnie, jako syn Jana i Pelagii z d. Betto Paprockich. Oboje rodzice byli nauczycielami w szkole powszechnej im. Szymona Konarskiego. Tadeusz, po ukończeniu tejże szkoły, uczęszczał do gimnazjum im. Adama Mickiewicza. Ostatnie dwie klasy zaliczył na tajnych kompletach podczas okupacji niemieckiej. Uczył się dobrze, dzięki zdolnościom, pilności i zdyscyplinowaniu, które wyniósł z domu rodzinnego. Pod wpływem wiary i wdzięczności za miłosierną Opatrzność Bożą, jakiej doświadczył w trudnych latach wojny, zrodziła się w nim myśl o kapłaństwie.

Wiosną 1945 r. przyjechał w trybie repatriacyjnym, razem z rodziną do Sokółki. Rozpoczął tam naukę w liceum humanistycznym. Kontynuował ją w Białymstoku, gdzie uzyskał świadectwo dojrzałości. Tutaj w 1946 r. wstąpił do Seminarium Duchownego, które funkcjonowało również jako Wydział Teologiczny USB, przeniesiony zaraz po wojnie z Wilna. U podstaw tej decyzji, wyznał później, leżały takie motywy jak „własne doskonalenie się, życie dla wyższej idei — pracy nad młodzieżą”. Cała formacja seminaryjna, pod każdym względem prawidłowa i zharmonizowana, rokowała jak najlepszą przyszłość w służbie Kościoła. Święcenia kapłańskie otrzymał 8 czerwca 1952 r. z rąk metropolity wileńskiego abpa Romualda Jałbrzykowskiego.

Po roku pracy duszpasterskiej w parafii Janów, idąc w ślady swego wuja ks. infułata Henryka Betto, profesora Pisma św. w łomżyńskim Seminarium Duchownym, rozpoczął studia biblijne na Wydziale Teologicznym UW. Kiedy zmienił się status Wydziału na skutek powstania ATK, przeniósł się na KUL, gdzie studiował pod kierunkiem ks. prof. E. Dąbrowskiego i ks. prof. F. Gryglewicz. W 1958 r., po napisaniu pracy *Ewangelia Dzieciństwa Chrystusa w problemie synoptycznym*, uzyskał magisterium i licencjat. Zapisał się na studia doktoranckie i przystąpił do pisania rozprawy doktorskiej na temat *Przenośnia bram i dróg u Mt 7, 13-14*. Mimo włożonej pracy nie potrafił sprostać wymaganiom, potrzebnym do pomyślnego sfinalizowania przewodu doktorskiego.

Wrócił do archidiecezji. W latach 1963—1974 pracował jako wikariusz w Sokółce. Codzienne obowiązki kapłańskie i duszpasterskie spełniał ze zwykłą sobie gorliwością. W r. 1970 powierzono mu wykłady dla księży z zagadnień biblijnych NT w Diecezjalnym Ośrodku Kształcenia Soborowego. Cztery lata później został profesorem Pisma św. NT w białostockim Archidiecezjalnym Seminarium Duchownym. Stale pogłębiając swą wiedzę biblijną, przekazywał ją językiem Objawienia i wiary. Oprócz pracy dydaktycznej, pełnił w Seminarium również funkcje moderatorskie. Od 1979 r. był dyrektorem biblioteki seminaryjnej. Zapisał się bardzo dobrze jako sekretarz na międzyseminaryjnych (Białystok, Drohiczyń n. Bugiem, Łomża i Siedlce) sesjach naukowych profesorów.

Praca formacyjna w Seminarium Duchownym nie oderwała go od duszpasterstwa i braci w kapłaństwie. Chętnie i ofiarnie udzielał się z posługą kapłańską wszędzie tam, gdzie go o to proszono lub gdzie po prostu mógł być przydatny. Przez szereg lat pomagał systematycznie w duszpasterskiej obsłudze kościoła w Księżynie. Należał do Unii Apostolskiej Kleru. Był także ojcem duchownym księży w dwóch białostockich dekanatach. Latem 1978 r. odbył pielgrzymkę do Ziemi Świętej. Kilkakrotnie jeździł do rodzinnego Wilna, gdzie również służył kapłańską pomocą, co było bez porównania trudniejsze wtedy niż obecnie. W r. 1983 otrzymał godność kapelana honorowanego Jego Świątobliwości.

Choroba nowotworowa, znoszona przez kilka lat bez słowa skargi, położyła kres jego życiu 21 stycznia 1989 r. W przekonaniu wielu, którzy znali go bliżej, zmarł w opinii świętości. Potwierdzenie tej opinii stanowił masowy udział wiernych w pogrzebie oraz sam nastrój pogrzebu, nacechowany autentycznym smutkiem, ale i głęboką nadzieją chrześcijańską. Koncelebrowanej przez 200 kapłanów mszy żałobnej przewodniczył bp Edward Kisiel. Zmarły bibliista został pogrzebany na cmentarzu farnym w Białymstoku. Tak się złożyło, że miejscem jego wiecznego spoczynku stał się grób, z którego niespełna trzy miesiące wcześniej ekshumowano doczesne szczątki Sługi Bożego ks. Michała So-
połki.

Dla pełniejszego obrazu postaci ks. Tadeusza Paprockiego wypadła na zarys jego *curriculum vitae* rzucić przynajmniej parę bardziej znamienitych rysów osobowych. Jednym z nich była tożsamość posługi i życia, dzięki której zawsze czuł się przede wszystkim kapłanem. Pielęgnował w sobie życie wewnętrzne, stosując wypróbowane środki ascezy i uświęcenia. Odznaczał się szeregiem cnót kapłańskich, równie cennych jak trudnych i rzadkich. Wśród nich należy wymienić zwłaszcza miłosierdzie i gotowość do służby względem wszystkich potrzebujących. Z natury szlachetny i dobry, widział w ludziach jedynie dobro, którym się budował i cieszył. O nikim źle nie mówił, nie potrafił się gniewać. Dla wielu pomagał duchowo i materialnie, chociaż sam prowadził niezwykle skromny tryb życia. Mocno zakorzeniona w Biblii cała formacja kapłańska sprawiała, iż był nie tylko nauczycielem Słowa Bożego, ale i jego wiernym świadkiem. Może właśnie dlatego zostawił po sobie — nie jest to bynajmniej frazes — jak najlepszą, świetlaną pamięć w ludzkich sercach.

Na pisarski dorobek ks. Tadeusza Paprockiego złożyły się następujące pozycje ogłoszone drukiem:

1. *Objawienie Boże* (Pomoc dla katechetów), „Wiadomości Kościelne Archidiecezji w Białymstoku”, 2—3 (1975), 174—177.
2. *Pismo święte*, tamże, 2—3 (1975), 177—179.
3. *Św. Paweł Apostoł głosiciel słowa Bożego*, tamże, 3 (1976), 96—98.
4. *Błogosławieni ubodzy w duchu — refleksje biblijne*, tamże, 1 (1977), 56—62.
5. *Spojrzenie na wschodnią ikonę* (myśli wybrane), tamże, 1 (1978), 71—75.
6. *Kult Eucharystii w Archidiecezji Wileńskiej przed Soborem Watykańskim II*, tamże, 3 (1978), 125—132.
7. *Sp. ks. Piotr Wasiucionek* (1908—1978), tamże, 1 (1979), 134—137.
8. *Seminarium Duchowne przekazicielem wiedzy filozoficznej i teologicznej*, tamże, 1 (1982), 55—57.

Wśród opracowań nie wydanych drukiem najczęściej powtarza się temat Miłosierdzia Bożego oraz Matki Miłosierdzia z Ostrej Bramy. Można sądzić, że Tajemnica Miłosierdzia określiła w swoisty sposób całe jego życie, tak w doczesnym jak i wiecznym wymiarze.

Białystok

KS. STANISŁAW STRZELECKI

Ks. Bolesław Micewski CR

ŚP. KS. FELIKS SZREDER CR (1914—1989)

Odszedł do wieczności jako bibliista i dogmatyk polski, wykładowca i autor publikacji, członek Polskiego Towarzystwa Teologicznego w Krakowie, gorliwy kapłan i zakonnik ze Zgromadzenia XX. Zmartwychwstańców.